

■ BOOTVLUCHTELING LILY VO VERTEGENWOORDIGT NEDERLAND ALS MISS BUSINESS GLOBAL IN HAAR GEBOORTELAND VIETNAM

GEZICHT VAN GASTLAND

Lily Vo keert voor even terug naar Vietnam. Als bootvluchteling kwam ze naar Nederland, straks representeert de maatschappelijk betrokken zakenvrouw trots onze driekleur in haar geboorteland.

door Marie-Thérèse Roosendaal

Bijna vijfenveertig jaar geleden kwam Lily Vo als Vietnamese bootvluchtelingetje ons land binnen, komend jaar vertegenwoordigt zij Nederland als Miss Business Global in... Vietnam. „Dat rondt de cirkel”, zegt ze. „En dat emotioneert me en maakt me trots.”

Vijftig lentes telt ze: „Bij deze mijlpaal realiseer ik me des te meer dat 70% van de Vietnamese bootvluchtelingen het er niet levend af heeft gebracht.” Om er met een glimlach aan toe te voegen: „Maar ik ben wel blij dat ze me vaak hooguit vijftig schatten.”

Zes jaar was ze, toen ze met haar vader en moeder, zusje en broertje, vluchtte voor het communistische schrikbewind in Vietnam. Haar vader, die werd beschouwd als oproerkraaier, had toen al anderhalf jaar in een heropvoedingskamp gezeten. Met 66 landgenoten – onder wie 28 kinderen – dobberden ze in een tjokvol vissersbootje op open zee. „Het eten was op, we hadden geen drup water meer, geen drup diesel. Zo dreven we de dood tegemoet. Zagen we een zeeschip aan de horizon, dan joelden en gilden de volwassenen, om in hartverscheurend huilen uit te barsten als het doorvoer.” Om een keiharde reden: vertraging om deze mensen aan wal te brengen was een fikse kostenpost voor de reders.

Het Nederlandse containerschip Nedlloyd Agulhas nam nota van het bootje met de radelo-

ze opvarenden, en keerde. „Dat was op 29 mei 1979. Ik weet nog dat ik aan boord werd getild en voor het eerst van mijn leven in blauwe ogen keek. Ik dacht dat ze licht gaven. De foto van onze redding hangt nog altijd op A3-formaat bij mijn vader aan de muur.”

Hoopvol

Daarop kijken uitgemergelde mensen, hun gezichten kapot-verbrand door de felle zon, hoopvol omhoog naar de zeebonken op het containerschip. „Mijn ouders waren zo dankbaar, dat ze mijn broertje dat later in Nederland geboren werd, Nedlloyd hebben genoemd.”

Dertien jaar geleden kon Lily Vo, na een oproepje in onze krant, vijf van haar haar redders, persoonlijk bedanken. „Deze mannen hebben ons het leven gegeven. Kantje boord was het. Vlak na de redding stak een tyfoon op, waarin ons vissersbootje zeker ten onder was gegaan.”

Voorpaginanieuws waren deze mensen toen ze op 24 juni van dat jaar, als eersten van de totaal 7000 Vietnamese bootvluchtelingen, in ons land arriveerden. Nederland sloot de harde werkers al snel in het hart, niet in het minst vanwege de loempiakraampjes.

Nederland is ook nog een zusje geboren, goed terechtgekomen. Nedlloyd is zelfs bankier.”

Ze trekt zich het veranderde sentiment jegens asielzoekers aan. „Ik snap het hoor. Wanneer je zelf met hard werken de huur niet kunt betalen, wordt het lastig om een ander te onthalen. Mensen zijn niet slecht, niemand is dat. Ons beleid is verkeerd. Als ik beelden zie van al die vluchtelingen, van kinderen met doodsangst in de ogen, dan verscheurt dat me.”

Lily Vo heeft haar eigen schoonheidssalon in Zwaagdijk-Oost en steunt tal van goede doelen. Ze tolkt voor de Vietnamese samenleving, bouwt bruggen tussen bedrijven en scholen, zet zich in voor het Sophia kinderiekenhuis in Rotterdam. „Deze week heb ik de ANBI-status gekregen voor

deze mensen toen ze op 24 juni van dat jaar, als eersten van de totaal 7000 Vietnamese bootvluchtelingen, in ons land arriveerden. Nederland sloot de harde werkers al snel in het hart, niet in het minst vanwege de loempiakraampjes.

„Mijn vader begon vrijwel meteen als productiemedewerker op een verffabriek in Velp. En hij deed ons op een christelijke school, hoewel we van huis uit boeddhist waren. Het gastland moest ons vaderland worden, vond hij. En we moesten een bijdrage leveren aan dit land, daar was hij streng in. Dankbaar zijn, en dat ben ik. Schatplichtig is het woord. We zijn alle vijf, in

Schatplichtig

„Mijn vader begon vrijwel meteen als productiemedewerker op een verffabriek in Velp. En hij deed ons op een christelijke school, hoewel we van huis uit boeddhist waren. Het gastland moest ons vaderland worden, vond hij. En we moesten een bijdrage leveren aan dit land, daar was hij streng in. Dankbaar zijn, en dat ben ik. Schatplichtig is het woord. We zijn alle vijf, in

Lily Vo kwam ooit als Vietnamese bootvluchteling naar Nederland, en vertegenwoordigt ons land nu als Miss Business Nederland.

FOTO ERAN OPPENHEIMER

de door mij opgezette stichting Vincent VO, Het Hoogbegaafde Kind, om voor deze groep meer kansen te creëren. Mijn achtjarige zoon Vincent is hoogbegaafd.”

Watermanagement

In juni vertegenwoordigt ze Nederland bij de Miss Business Global-verkiezing in Vietnam. „We zijn met zijn drieën, een voor Zuid-Nederland, één voor het midden en ik voor Noord-Nederland. Ik zal vooral ons watermanagement promoten, en de Nederlandse driekleur met trots dragen.”

„Hoe mooi zou het zijn deze wereldtitel binnen te ha-

len”, zegt Lily Vo, die al een rits internationale Miss-titels op haar naam heeft. Ze is net terug uit Myanmar, waar ze gekroond werd tot Face of Beauty én Elegance Ambassador.

„In Vietnam is het een verkiezing van power vrouwen. Schoonheid zit niet alleen van buiten, de kracht van de mens zit van binnen en dat straalt je uit. Vecht voor je idealen en je principes, dat maakt je onweerstaanbaar!”

De zakenvrouw voelt zich voor elke centimeter Nederlands. „Ik ben een paar keer terug geweest in Vietnam, en op straat herkende ik meteen de geuren van de etenskraampjes, en ik spreek de taal. Vreemd is het niet voor me. Maar altijd als ik weer land op Schiphol, kus ik zowat de grond. Mijn land!” Lily Vo lacht: „Ook in kou en regen!”

'Deze mannen hebben ons het leven gegeven'

'WE MOESTEN VAN VADER BIJDRAGE LEVEREN AAN NEDERLAND'